

$$\text{Ризик} = \text{Вартість інвестиції} \times \text{Еластичність індикатора} \times \text{Потенційна зміна індикатора (1)}$$

Для кожної галузі характерні свої особливі види ризику. Тому компанії звичайно розробляють системи управління саме “своїми” ризиками. Підприємствам також необхідно оцінювати, як пов’язані між собою ризики, що приймаються різними підрозділами, і який їхній загальний ризиковий профіль.

Одна з популярних класифікацій свідомо прийнятих ризиків називається GARP (Generally Accepted Risk Principles). Вона розроблена аудиторською компанією Coopers & Lybrand. Відповідно до цієї класифікації виділяють шість основних груп ризиків: ринкові, кредитні, ризики концентрації, ризики ліквідності, операційні ризики і ризики бізнес-події.

Висока концентрація ризиків не завжди означає низьку якість управління. Все залежить від схильності та готовності компанії до ризику. У той же час нерідко у компаній взагалі немає стратегії управління ризиком, що негативно позначається на її діяльності. Справа в тому, що стратегія управління ризиком особливо гостро впливає на інвестиційні рішення і тому розробляти таку стратегію життєво необхідно для будь-якої організації.

Отже, управляти фінансовими ризиками підприємство може як шляхом установлення та застосування внутрішніх фінансових нормативів у процесі розробки програми здійснення певних фінансових операцій або фінансової діяльності підприємства в цілому, так і використання зовнішнього страхування.

Література

1. Кравченко В.А. Стан управління підприємницькими ризиками: українська специфіка / В.А. Кравченко // Проблеми системного підходу в економіці. – 2015. – № 3.
2. Донець Л.І. Економічні ризики та методи їх вимірювання: навч. посіб. / Л.І. Донець. – К.: Центр навчальної літератури, 2014. – 312 с.
3. Камінський А.Б. Моделювання фінансових ризиків / А.Б. Камінський. – К.: Київський ун-т, 2015. – 303 с.
4. Менеджмент [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://stud.com.ua/6558/menedzhment/suchasni_tendentsiyi_upravlinni_rizikami.

Паламарчук В. П., ст. гр. ФСГм-11
Рендович П. М., к.е.н.

ОРГАНІЗАЦІЯ УПРАВЛІННЯ РУХОМ ГРОШОВИХ КОШТІВ СУБ’ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ

У сучасній теорії питанням управління грошовими потоками підприємства приділяється значна увага, оскільки вони є матеріальною основою фінансового менеджменту, фінансовим вираженням господарської діяльності підприємства і основою самофінансування підприємства – покриття

його потреби в капіталі за рахунок внутрішніх джерел, що впливає на платоспроможність та ліквідність підприємства. Це потребує реалізації цілісної системи прогнозування, планування та контролю грошових потоків, що формуються при здійсненні фінансово-господарської діяльності підприємства [5, с. 244].

Аналіз фахової літератури дає змогу стверджувати, що проблеми організації управління грошовими потоками та забезпечення його ефективності не вирішено, так як недостатнім є рівень теоретичної та методологічної розробки питань формування моделі управління рухом грошових коштів підприємства та забезпечення її ефективності.

Управління грошовими потоками підприємств – це складний неперервний циклічний процес [3]. Висока роль ефективного управління грошовими потоками підприємства визначається такими основними положеннями:

1) ефективне управління грошовими потоками забезпечує фінансову рівновагу підприємства в процесі його стратегічного розвитку. Темпи цього розвитку, фінансова стійкість підприємства значною мірою визначаються тим, наскільки різні види потоків коштів синхронізовані між собою за обсягами і в часі;

2) раціональне формування грошових потоків сприяє підвищенню ритмічності здійснення операційного процесу підприємства. Будь-який збій у здійсненні платежів негативно позначається на формуванні виробничих запасів сировини і матеріалів, рівні продуктивності праці, реалізації готової продукції тощо;

3) ефективне управління грошовими потоками дає змогу скоротити потреби підприємства в позиковому капіталі. Активно управляючи грошовими потоками, можна забезпечити більш раціональне й ощадливе використання власних фінансових ресурсів, сформованих із внутрішніх джерел, знизити залежність темпів розвитку підприємства від залучення кредитів;

4) ефективне управління грошовими потоками забезпечує зниження ризику неплатоспроможності підприємства. Навіть у підприємств, що успішно здійснюють господарську діяльність і генерують достатню суму прибутку, неплатоспроможність може виникати як наслідок незбалансованості різних видів грошових потоків у часі;

5) активні методи управління грошовими потоками дозволяють підприємству отримувати додатковий прибуток [2].

Отже, управління рухом грошових потоків є одним із першочергових завдань, тому що керівники підприємств щодня стикаються з прогнозуванням та управлінням грошовими потоками. Вони вирішують, як уберегти гроші від інфляції, як забезпечити нормальну поточну діяльність, підтримати репутацію підприємства як надійного фінансового партнера. Але при цьому необхідно

уникати надлишкових грошей, їх можна використати для короткострокових вкладень, що в подальшому призведе до отримання додаткового доходу.

Література

1. Біндасова Ю. Теоретичні аспекти формування системи управління грошовими потоками підприємства / Ю. Біндасова // Научно-технический сборник. – 2007. – № 77. – С. 388-394.

2. Губачова О.М. Деякі аспекти управління рухом грошових коштів та їх вплив на фінансовий стан підприємства / О.М. Губачова // Економіка і регіон. – 2011. – № 2 (5).

3. Ігоніна К.А. Теоретичні аспекти планування грошових потоків підприємств / К.А. Ігоніна // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 5 (35).

4. Ластовенко О.В. Вдосконалення системи управління грошовими потоками підприємства: дис. ... канд. екон. наук: 08.06.01 / Донецький держ. ун-т економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського. – Донецьк, 2005.

5. Тимош І. Оптимізація грошових потоків у системі підприємницької діяльності / І. Тимош // Економічний аналіз. – 2009. – № 3. – С. 244-246.

Паращук В. Р., ст. гр. ФСГ-31

Кулина Г. М., к.е.н.

РОЛЬ ФАКТОРИНГОВИХ ОПЕРАЦІЙ У ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Для поглиблення інтеграційних процесів та подальшої їх інтернаціоналізації експортери змушені створювати якомога більше можливостей для співробітництва зі своїми партнерами, які виступають потенційними клієнтами і споживачами. Однією з найбільш привабливих форм такого співробітництва є факторинг, який використовують для придбання права на стягнення боргів, перепродаж товарів і послуг з подальшим отриманням платежів за ними.

Дослідженням використання факторингових операцій у зовнішньоекономічній діяльності займалися такі вчені, як: Ю.М. Бездітко, Л.А. Віднійчук-Вірван, О.О. Мануйленко, Г.А. Стасюк, О.О. Терещенко та інші. Віддаючи належне існуючим напрацюванням та не применшуючи їх вагомості, вважаємо, що питання розвитку факторингу і посилення його ролі у зовнішньоекономічній діяльності підприємства в умовах фінансової нестабільності вимагає більш глибокого вивчення.

У факторингових операціях беруть участь три сторони: 1) факторинговий відділ, який купує рахунки-фактури своїх клієнтів; 2) клієнт (постачальник товару, кредитор), який укладає угоди з факторинговим відділом; 3) підприємство (позичальник) – покупець товару. Перший учасник проводить оцінювання фінансового стану клієнта, визначає галузь його діяльності, асортимент продукції, що реалізується, кон'юнктуру ринку тощо. Клієнт віддає